

Khói quê

ISSN: 2734-9195 14:35 10/02/2026

Hình ảnh khói quê cũng là kí ức với những buổi trưa nắng cháy tôi đi học về thấy anh tôi đương đốt xác lúa ngoài đồng. Cái oi bức của mùa hè cùng với ngọn lửa đang cháy đồng hừng hực khiến bóng dáng anh tôi trở nên mờ ảo rồi chột nhoe trong mắt tôi.

Nơi tay giữa những bộn bề nơi thành thị đột nhiên tôi lại nhớ tới làn khói quê của mình vô cùng. Một người đàn ông trưởng thành bỗng dung làm một trò trẻ con đốt một điều thuốc nhỏ những văng khói tròn và tự huyễn hoặc nó giống làn khói quê nhà, chỉ càng khiến cho mình thêm cay xè đôi mắt.

Cái sự nhớ nhung thôi thúc muốn được về quê, muốn được trở về cái thời ngày dài đã bị guồng quay cuộc sống cuốn lấy tự lúc nào.

(Ảnh: Internet)

Trẻ con ngày ấy ngày một buổi đến trường, còn lại tụ tập cùng nhau chăn trâu, đánh đáo, vui vẻ chạy cùng nhau trên những triền đê. Nhưng cứ mỗi khi ánh nắng ban chiều dần tắt đi, khi phía xa xa những mái ngói bắt đầu “thả” những

đốt khói cũng là lúc lũ trẻ chúng tôi bắt đầu cón cào đói bụng, tìm mọi nẻo để trở về nhà. Đó là khi bầu trời bắt đầu chuyển sang màu hồng và những gợn mây bắt đầu tìm đường về chốn ngủ, chiều cũng dần kéo xuống như cách kết thúc một ngày làm việc vội. Khi khói bắt đầu bốc lên nơi chái bếp cũng là lúc má tôi đã về nhà sau ngày dài ở trường bắt đầu nấu cơm.

Mỗi khi cùng đám bạn chăn trâu về hoặc nghịch đùa đâu đó tôi rất yêu khoảng thời gian này. Xen lẫn với mùi khói bếp là mùi của nồi cơm to khói bốc lên nghi ngút thơm phức cón cào. Má đẩy rơm để nhen thêm nồi canh, tôi chực cúi bèn thêm vào duy trì lửa. Khói bếp bốc lên cũng là lúc tôi biết gia đình tôi sẽ ngồi lại với nhau bên mâm cơm đạm bạc khi ba làm ngoài đồng, anh đi cộ, còn má đi dạy về...

(Ảnh: Internet)

Hình ảnh khói quê cũng là kí ức với những buổi trưa nắng cháy tôi đi học về thấy anh tôi đương đốt xác lúa ngoài đồng. Cái oi bức của mùa hè cùng với ngọn lửa đang cháy đồng hừng hực khiến bóng dáng anh tôi trở nên mờ ảo rồi chợt nhòe trong mắt tôi. Đứng ngàng ngốc chỉ chốc trên con đường làng nhìn xuống ruộng đã khiến mồ hôi tôi tuôn ra dầm dãi, nghe vội tiếng quát của anh tôi: “ Về nhà đi chứ không thấy nắng sao mà đứng đực ra đó?” Tôi chột tự hỏi chốc lát của tôi và thời gian đằng đẳng anh bươn nắng nó khác nhau sao? Khói vẫn cứ bốc lên trên từng thửa ruộng như dọn dẹp tàn tích của một buổi thu hoạch lúa dần...

Nhớ lại tuổi thơ tôi cũng nhớ tới lũ thằng Ên, con Ling... khi ấy mỗi khi chăn trâu hoặc thả cho lũ vịt chạy đồng, chúng tôi vẫn thường giúp người lớn mót lúa còn

sốt lại, hoặc để cho đám vịt ăn những hạt lúa nổi còn vương. Khi tiện tay còn bắt được ổi những cào cào về rang muối lên là được bữa. Có những lần nhà thằng Ên khoai ra trái to, chúng tôi đi lấy về đầy những bị, tụi nó vẫn thường hay kéo qua nhà tôi, đợi ba tôi nhóm lửa nơi chái bếp nấu rượu, lại thậm thụt quăng những củ khoai to tròn ấy trực tiếp vào đồng lửa đang cháy to. Khúc củ dài được ngồi xa xa thì thoảng trở củ khoai cho khỏi sém, khoai cứ trực tiếp chín trong đồng lửa. Đến khi bắt đầu thơm lên mùi khoai nướng, ba sẽ giúp chúng tôi khều ra, để nguội một lúc và chúng tôi bắt đầu có những bữa khoai nướng như những món quà quê ý nghĩa. Khói bốc ra từ những củ khoai cứ như mùi kỉ niệm tôi đã chợt quên từ lúc nào...

Tác giả: **Biên Bạch Ngọc**/Hội viên Hội VHNT tỉnh Gia Lai